

עפ"ת 30839/05/22 - בלאל בריה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 30839-05-22 בריה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51121063179

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
בלאל בריה	מערער
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

פסק דין

המערער הורשע בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת מ' כהן) ב- תתע 12893-11-21 ביום 20.12.21, בהיעדר, בעבירה של שימוש בטלפון ניד בעת נהיגת רכב פרטי ביום 27.9.20 והוטלו עליו 2 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, וקנס בסך של 2000 ₪ לתשלום תוך 90 ימים. בגזר הדין צוין כי למערער הרשעה דומה קודמת.

המערער באמצעות בא כוחו, עו"ד ג'ברין, הגיש ביום 10.4.22 בקשה לביטול פסק הדין בה נטען כי המערער לא קיבל הזמנה לדין, ואישור המסירה שהוצג עליו צוין "לא נדרש", נעדר פרטים ובהם שם הדוור, מועד מסירה, ת.ז של הנמען, מהו מועד הדין ולאיזה בית משפט זומן. עוד נטען כי למערער טענות הגנה ועיקרן כי הרכב היה במצב עצירה בעת השימוש בטלפון, אין התייחסות בדוח "**לחלונות המשאית**" (בדוח צוין כי היה מדובר ברכב פרטי, וב"כ המערער ציין בפניי כי נפלה אצלו שגגה), וכי לא ברור מתי נערך הדוח.

על פי הרישום בנט המשפט פסק הדין הומצא למערער ביום 6.1.22 והוא סרב לקבלו.

בהחלטה שניתנה ביום 11.4.22, נדחתה בקשת המערער לביטול פסק הדין. נקבע כי נוכח אישור המסירה המצוי בתיק, הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה באיחור רב, תוך חריגה ממסגרת 30 הימים שניתן להגישה מיום המצאת פסק הדין, על פי הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נ"ח), תשמ"ב - 1982 (להלן - **סד"פ**), ומשכך דינה להידחות.

בהודעת הערעור נטען כי הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה רק לאחר שמזכירות בית המשפט שלחה לב"כ המערער, לבקשתו, "לאחר יום 6.3.22", את אישור המסירה הנוגע לזימונו של המערער לבית המשפט, וזאת משנבצר מב"כ המערער לצפות קודם לכן באישור המסירה. (אציין כי בתיק ישנן 2 בקשות לקבלת אישור המסירה מהימים 11.1.22 ו- 8.3.22). עוד נטען כי למערער טענות הגנה, וכי אישור המסירה אינו תקין.

בדין בפניי הוצגה על ידי ב"כ המערער בקשה להישפט בה נמסרה כתובתו של ב"כ המערער לצורך קבלת הזמנה

למשפט, ונטען כי קיימות בעיות של חלוקת דואר ב"מגזר". עוד נטען כי המערער מכחיש כי סרב לקבל את פסק הדין. ב"כ המערער אישר עם זאת, כי ביום 11.1.22 היה מודע לפסק הדין שניתן.

ב"כ המשיבה סבורה כי אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

סעיף 240 לחסד"פ קובע כי נאשם שהורשע שלא בפניו, כבעניינו, בעבירת תעבורה לפי פקודת התעבורה או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, יוכל להגיש בקשה לביטול פסק הדין כמפורט בסעיף 130 (ח) לחסד"פ, לפיו **"רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע"**.

מגבלת 30 הימים האמורה באה לשרת את עקרון סופיות הדין ומניעת כפל דיונים בעבירות קלות, וכפי שצוין ב- רעפ 1044/17 **תום הרון נ' מדינת ישראל**, 19.6.2017, בעניין זה: **"בפסיקתנו נקבע כבר כי המועד שנקבע בחוק להגשת הבקשה לביטול פסק דין - מלמד על החשיבות שמייחס המחוקק לאינטרס הציבורי בעקרון סופיות הדין..."**. עוד אציין את פסק הדין שניתן לאחרונה ב- רעפ 4028/21 **יוסף כהן נ' מדינת ישראל** (9.6.2021), בו התייחס בית המשפט העליון לבקשת ביטול פסק דין שהוגשה לבית משפט השלום לאחר 8 שנים מאז המצאת פסק הדין, ונקבע כי יש בהגשת בקשה בנסיבות אלה, ומשהמבקש **"לא פעל במסגרת שלושים הימים"**, **"כדי להשמיט את הקרקע מתחת לבקשה"** (פסקה 6).

עוד אוסיף כי להגשת הבקשה במועדה, קיימות גם השלכות על חישוב תקופת הערעור על פסק הדין שאף היא נמנית מיום המצאת פסק הדין לידי הנאשם שנדון שלא בפניו (סעיף 200 לחסד"פ).

ב"כ המערער אינו חולק כאמור על כך שפסק הדין הומצא למערער לפחות ביום 11.1.22, ומשכך הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה לבית משפט קמא רק בחלוף שלושה חדשים, תוך חריגה משמעותית מסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחסד"פ, ובלא שנתלוותה הסכמת התביעה, ואוסיף על כך כי גם תקופת הערעור על פסק הדין שניתן חלפה בינתיים. בטענת המערער כי ביקש לבחון קודם להגשת הבקשה, את אישור המסירה שצורף להזמנה למשפט, אין כדי להוות טעם לעצירת המועד להגשת בקשת הביטול, ובמיוחד כשהמערער מעלה טענות נוספות כנגד ההרשעה הקשורות בעצם ביצוע העבירה שניתן היה להעלותן ללא שהיות, ולא הוצג על ידי ב"כ המערער כל הסבר ממשי לאי בירור עניין הזימון במועד מוקדם הרבה יותר. אוסיף, למעלה מהצורך, כי יש טעם לטרוניה שמעלה הסניגור בדבר אי שליחת ההזמנה למשפט למשרדו, ואולם המערער אינו פטור מחובת התייצבות, ומשצוין באישור המסירה כי דבר הדואר לא נדרש על ידו, היה עליו לערוך בירור בדואר בעניין זה, ובנסיבות אלה אף לא עלה כי הופרכה חזקת מסירה.

נוכח האמור, נדחה הערעור.

המזכירות תעביר את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ג סיוון תשפ"ב, 12 יוני 2022, בהעדר הצדדים.